

SEBASTIAN ANDRONE-NAKANISHI

Putea să-l cheme la fel de bine Johann, pentru că tatăl lui i-a dat numele în onoarea lui Johann Sebastian Bach. Sebastian s-a născut aproape de muzică și, cu toate schimbările petrecute pe parcursul timpului, a rămas alături de ea, căutând din ce în ce mai conștient felul său propriu de a gândi și de a simți în interiorul acestei arte. Ce înseamnă compromisul în artă, ce rol are factorul financiar în crearea ei, ce înseamnă să fii tu însuși, cum să comunici cât mai precis instrumentiștilor propria muzică, dar, în același timp, să menții un grad înalt de onestitate față de tine, câtă relevanță se află în arta ermetică și de ce muzica comercială e demonizată – sunt întrebări pe care Sebastian le poartă cu sine mereu și fac parte din decizia lui de viață la fel de mult ca și din creațiile sale. Altfel – poartă ochelari rotunzi pentru că i se pare că atunci când compune face magie, ca Harry Potter (sau Dmitri Shostakovici); să poți să emoționezi oamenii, să le transmiți ceva din esența aceea fantastică, ingenuă, să redefinești dragostea de fiecare dată, e ceea ce își dorește Sebastian să facă și, de multe ori, reușește. Predispoziția sa de a include în compoziții și elemente specifice muzicii de film a fost uneori criticată, cu toate acestea are succes în competiții naționale și internaționale: Zurich Film Music Competition (unde a câștigat trofeul „Golden Eye”, 2018), premiul I la concursul național „România 100” (2018), „Listening to China” (Shanghai, 2018), Concursul Internațional de Interpretare și Creație Corală „Liviu Borlan” (2016), „George Enescu” (2014) etc. A fost privit circumspect pentru folosirea calculatorului în redarea compozițiilor – lucru care, acum, îl ajută în noile sale colaborări pentru piese de teatru și filme. Era foarte timid și mult timp a scris pentru serti, iar atunci când a început să arate partiturile sale interpreților, aceștia au spus că sunt inuman de dificile. Enescu a compus cu mare atenție la detaliu, și atunci, din respect față de el și de moștenirea sa, își dă libertatea de a compune cât de autentic și minuțios posibil. „Pentru un Cesar Franck lucrezi o lună, de ce să nu faci la fel pentru o lucrare contemporană?”. A obținut nenumărate burse și a fost acceptat la cursuri de măiestrie cu unii dintre cei mai reprezentativi compozitori contemporani: Thierry Huillet (Franța), Cornel Țăranu (România), Michael Hersch (SUA), Isabel Mundry (Germania), Richard Ayres (Olanda), Christopher Fox (Marea Britanie), Dan Dediu (Ro) și alții. Importantă pentru el rămâne conexiunea directă cu publicul, nevoia de a comunica și de a fi mereu sincer atunci când scrii muzică.

